

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **P., a.s.**, IČO: X., so sídlom Š., zast.: *JUDr. J.*, advokátkou so sídlom Š., proti žalovanému: **Slovenská inšpekcia životného prostredia - ústredie**, so sídlom Karloveská č. 2, 842 22 Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 17. decembra 2008 č. k. 15S 19/2008-57, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 17. decembra 2008 č. k. 15S 19/2008-57 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Rozhodnutím č. 43 960 013 08/4571-15641/Leg zo dňa 07.05.2008 žalovaný ako odvolací správny orgán postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie Slovenskej inšpekcie

životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Bratislava, odboru inšpekcie odpadového hospodárstva, Vysunuté pracovisko Nitra, č. j. 43 962 005 08/3350-6121/Kra zo dňa 18.02.2008, a toto rozhodnutie, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta v sume 50.000,- Sk podľa § 78 ods. 1 písm. e) a g) a podľa § 78 ods. 3 písm. e) zákona č. 223/2001 Z.z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len na účely tohto rozsudku „zák. č. 223/2001 Z.z.“) za to, že

1. nebol zaregistrovaný v Recyklačnom fonde (ďalej na účely rozsudku len „RF“) ako dovozca výrobkov balených v papieri a lepenke, čím došlo k porušeniu § 48 ods. 7 zák. č. 223/2001 Z.z.,
2. hlásenie o objeme výroby, dovozu vývozu a reexportu za komoditu oleje, kovové obaly, plasty a papier za I. štvrtrok 2007 zaslal až dňa 02.05.2007, tzn. po zákonom stanovenej lehote (do 10. dňa mesiaca nasledujúceho po uplynutí kalendárneho štvrtroka), čím porušil § 42 ods. 12 písm. b), § 44a ods. 5 písm. b), § 46 ods. 6 písm. b) a § 48 ods. 8 písm. b) zák. č. 223/2001 Z.z. v nadväznosti na § 13 ods. 2 vyhláška Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 283/2001 Z.z.,
3. nesprávne vypočítal výšku príspevku do RF za rok 2005 a rok 2006 za oleje a príspevky odviedol v nesprávnych sumách – nedoplatok za rok 2005 458.618,- Sk a za rok 2006 je 12.023,- Sk, čo je v rozpore s § 42 ods. 8 a 9 v nadväznosti na § 56 zák. č. 223/2001 Z.z. (proti tejto zvýraznenej časti výroku podal žalobca odvolanie),
4. príspevky, ktoré uhradil do RF, boli odvedené po zákonom stanovených lehotách, tzn. neboli uhradené do 30. dňa nasledujúceho štvrtroka, čo je v rozpore s § 42 ods. 10 zák. č. 223/2001 Z.z. v nadväznosti na § 41 ods. 14 zák. č. 223/2001 Z.z.,
5. nevypočítal a nezaplatil príspevky do RF za kovové obaly a plasty, čím porušil § 44a ods. 1 až 3 a § 46 ods. 2 až 4 zák. č. 223/2001 Z.z. Nedoplatok za kovové obaly v roku 2005 je 123.023,- Sk, v roku 2006 je 93.692,- Sk a za I. až III. štvrtrok 2007 je 44.172,- Sk. Nedoplatok za plastové obaly v roku 2005 je 129.985,- Sk, za rok 2006 je 163.810,- Sk a za I. až III. štvrtrok 2007 je 57.505,- Sk (aj proti tejto zvýraznenej časti výroku podal žalobca odvolanie),

potvrdil a odvolanie zamietol.

Podľa § 78 ods. 1 písm. e) a g) zák. č. 223/2001 Z.z. (pre rok 2005) pokutu do 200.000 Sk uloží príslušný orgán štátnej správy odpadového hospodárstva právnickej osobe alebo fyzickej osobe- podnikateľovi, ktorá

e) sa nezaregistruje na obvodnom úrade životného prostredia podľa § 15 a § 81 ods. 8 alebo v Recyklačnom fonde podľa § 41 ods. 15, § 42 ods. 11, § 43 ods. 4, § 44 ods. 5, § 44a ods. 4, § 45 ods. 4, § 46 ods. 5, § 47 ods. 4, § 48 ods. 7 a § 54 ods. 4,

g) nesplní ohlasovaciu povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. h), § 20 ods. 2 písm. b), § 21 ods. 1 písm. g) a n), § 41 ods. 17 písm. b), § 41 ods. 18 písm. b), § 42 ods. 5 písm. b), § 42 ods. 12 písm. b), § 43 ods. 5 písm. b), § 43 ods. 7 písm. b), § 44 ods. 6 písm. b), § 44 ods. 7 písm. b), § 44a ods. 5 písm. b), § 44a ods. 6 písm. b), § 45 ods. 5 písm. b), § 45 ods. 6 písm. b), § 46 ods. 6 písm. b), § 46 ods. 7 písm. b), § 47 ods. 5 písm. b), § 47 ods. 6 písm. b), § 48 ods. 8 písm. b), § 48 ods. 9 písm. b), § 54 ods. 5 písm. b) a § 54 ods. 6 písm. b),

Podľa § 78 ods. 3 písm. e) zák. č. 223/2001 Z.z. pokutu do 5.000.000 Sk uloží príslušný orgán štátnej správy odpadového hospodárstva právnickej osobe alebo fyzickej osobe-podnikateľovi, ktorá nezaplatí príspevok do Recyklačného fondu podľa § 41 ods. 11, § 42 ods. 8, § 43 ods. 1, § 44 ods. 1, § 44a ods. 1, § 45 ods. 1, § 46 ods. 1 a 2, § 47 ods. 1, § 48 ods. 1 a 2 a § 54 ods. 1 alebo ho nezaplatí včas alebo v plnej výške.

Podľa § 42 ods. 8 zák. č. 223/2001 Z.z. výrobca a dovozca všetkých minerálnych mazacích olejov do spaľovacích motorov, prevodových olejov, olejov pre turbíny a hydraulických olejov, ako aj dovozca zariadení, v ktorých sa tieto oleje nachádzajú, sú povinní platiť príspevok do Recyklačného fondu v sume určenej podľa § 56.

Podľa § 42 ods. 9 zák. č. 223/2001 Z.z. osoba povinná platiť príspevok podľa odseku 8 zodpovedá aj za správnosť jeho výpočtu.

Vo vzťahu k napadnutým častiam výroku žalovaný uviedol, že hoci žalobca sa dovoľáva svojho práva znížiť príspevok do RF za rok 2005 o čiastku 458.618,- Sk (zodpovedá množstvu oleja, ktorého zhodnotenie mal zabezpečiť v roku 2004), tak za rok 2004 zaplatil žalobca sumu 926.160,- Sk bez toho, že by si v tomto roku uplatnil zníženie za zhodnocovanie olejov. Na základe uvedeného dospel žalovaný k záveru o nesprávnej aplikácii ust. § 56 ods. 3 zák. č. 223/2001 Z.z. žalobcom.

Podľa § 56 ods. 3 zák. č. 223/2001 Z.z. príspevok výrobcu a príspevok dovozcu sa zníži o príspevok za to množstvo výrobkov a materiálov, za ktoré sa platí príspevok do Recyklačného fondu a pri ktorých výrobca alebo dovozca preukáže, že sám alebo

prostredníctvom zmluvného partnera, ktorý má udelený súhlas na prevádzkovanie zariadenia na zhodnocovanie odpadov [§ 7 ods. 1 písm. c), h) a r)] zhodnotil niektorou z činností R1 až R11 uvedených v prílohe č. 2 alebo zabezpečil spracovanie starých vozidiel; na túto činnosť nemožno zmluvnému partnerovi poskytnúť prostriedky z Recyklačného fondu. Zabezpečením zhodnotenia prostredníctvom zmluvného partnera sa rozumie aj preukázanie materiálového toku odpadu od prevádzkovateľa zariadenia na zber odpadov [§ 7 ods. 1 písm. d)] do zariadenia na zhodnocovanie odpadov.

Z ustanovenia § 41 ods. 14 zák. č. 223/2001 Z.z. podľa žalovaného vyplýva, že zníženie príspevku za spoplatnený štvrťrok pred jeho zaplatením (tzn. do 30. dňa nasledujúceho štvrťroku) je možné iba vtedy, ak v tomto spoplatnenom štvrťroku odpad z dovezeného oleja preukázateľne zhodnotil.

Podľa § 41 ods. 14 zák. č. 223/2001 Z.z. dovozca platí príspevok do Recyklačného fondu za kalendárny štvrťrok. Určí ho podľa § 56 za prepravu cez štátnu hranicu na územie Slovenskej republiky (ďalej len "dovoz") uskutočnený v spoplatňovanom štvrťroku. Príspevok je splatný do tridsiateho dňa nasledujúceho štvrťroka.

Podľa § 56 ods. 3 zák. č. 223/2001 Z.z. príspevok výrobcu a príspevok dovozcu sa zníži o príspevok za to množstvo výrobkov a materiálov, za ktoré sa platí príspevok do Recyklačného fondu a pri ktorých výrobca alebo dovozca preukáže, že sám alebo prostredníctvom zmluvného partnera, ktorý má udelený súhlas na prevádzkovanie zariadenia na zhodnocovanie odpadov [§ 7 ods. 1 písm. c), h) a r)] zhodnotil niektorou z činností R1 až R11 uvedených v prílohe č. 2 alebo zabezpečil spracovanie starých vozidiel; na túto činnosť nemožno zmluvnému partnerovi poskytnúť prostriedky z Recyklačného fondu. Zabezpečením zhodnotenia prostredníctvom zmluvného partnera sa rozumie aj preukázanie materiálového toku odpadu od prevádzkovateľa zariadenia na zber odpadov [§ 7 ods. 1 písm. d)] do zariadenia na zhodnocovanie odpadov.

Naopak, podľa žalovaného mal žalobca aplikovať § 56 ods. 4 zák. č. 223/2001 Z.z., nakoľko zákon rieši situáciu, kedy je platiteľ oprávnený si znížiť príspevok sám a kedy ide o vrátenie už zaplateného príspevku.

Podľa § 56 ods. 4 zák. č. 223/2001 Z.z. platí, že ak výrobca alebo dovozca preukáže, že po zaplatení príspevku do Recyklačného fondu zhodnotí v priebehu kalendárneho roka spôsobom podľa odseku 3 odpady z výrobkov, za ktoré zaplatil tento príspevok, vráti mu Recyklačný fond tú časť ním uhradeného príspevku, na ktorú sa vzťahuje možnosť zníženia príspevku podľa odseku 3, najviac však do výšky zaplateného príspevku. Nárok na vrátenie príspevkov zaplatených do Recyklačného fondu za výrobu a dovoz uskutočnené v kalendárnom roku zanikne, ak výrobca alebo dovozca nepredloží Recyklačnému fondu do konca prvého štvrtého nasledujúceho kalendárneho roka doklady preukazujúce zhodnotenie odpadov odôvodňujúce vrátenie zaplateného príspevku.

K námietke žalobcu týkajúcej sa povinnosti platenia príspevkov do RF za kovové a plastové obaly žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že prvostupňový orgán pri zadefinovaní porušenia § 44a ods. 1 a § 46 ods. 1 a 2 zák. č. 223/2001 Z.z. vychádzal z platnej legislatívy na úseku odpadového hospodárstva, ako aj usmernenia Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky. Argumenty žalobcu, že zo znenia ustanovenia § 44a ods. 1, § 46 ods. 1 a 2 zák. č. 223/2001 Z.z. a následného odkazu na § 8 ods. 2 zákona č. 529/2002 Z.z. o obaloch nie je zrejmé, že v prípade obalov, ktoré sa následne dajú špecifikovať aj ako odpady, obsahujúce nebezpečné látky – nebezpečné odpady, nie je zrejmá povinnosť platenia príspevkov za tieto obaly, nie je podľa žalovaného odôvodnená.

Žalovaný v odôvodnení následne vyjadril svoj právny záver, že ustanovenie § 8 ods. 2 zák. č. 529/2002 Z.z. definuje povinnosť zabezpečiť zber odpadov z obalov a ich zhodnocovanie minimálne v rozsahu záväzných limitov, pričom § 8 ods. 3 cit. zákona o obaloch stanovuje výnimku z plnenia záväzných limitov, a to tak, že povinnosť plnenia záväzných limitov sa na obaly znečistené nevyužitými zvyškami nebezpečných chemických látok a prípravkov nevzťahuje.

Podľa § 8 ods. 3 zák. č. 529/2002 Z.z. povinnosť podľa odseku 2 sa nevzťahuje na nakladanie s odpadmi z obalov, na ktoré sa vzťahujú povinnosti pri nakladaní s nebezpečnými odpadmi, a na nakladanie s odpadmi z obalov znečistenými nevyužitými zvyškami nebezpečných chemických látok a prípravkov.

Ďalej sa žalovaný vyjadril k námietke žalobcu, že bitúmenové tekuté izolačné zmesi, bitúmenové tmely a minerálne oleje nie sú v zmysle § 3 zákona č. 163/2001 Z.z.

o chemických látkach a chemických prípravkoch (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 163/2001 Z.z.“) zaradené ako nebezpečné látky, a teda odpady z ich obalov nie sú klasifikované ako nebezpečný odpad. Predovšetkým upozornil na tú skutočnosť, že za správnu klasifikáciu látok a prípravkov, uvedených na trh v Európskej únii v zmysle § 3 zák. č. 161/2001 Z.z. zodpovedá výrobca výrobkov, ktorý je povinný spracovať sprievodnú dokumentáciu k výrobku, uvádzaného na trh. Takouto sprievodnou dokumentáciou je podľa odôvodnenia žalovaného „Karta bezpečnostných údajov“.

Na overenie tvrdení žalobcu, že ním dovážané výrobky nie sú nebezpečnými látkami, resp. prípravkami v zmysle zák. č. 163/2001 Z.z. žalovaný použil verejne dostupnú dokumentáciu, týkajúcu sa žalobcom dovážaných výrobkov, a to práve Karty dovážaných výrobkov, ktoré sú dostupné na internetovej stránke výrobcu P., a.s., P.. Na Kartách dovážaných výrobkov bolo uvedené *„Použitý, riadne vyprázdnený obal odovzdávať na zberné miesto nebezpečných odpadov. Obaly so zvyškami výrobkov odkladať na miesto určené obcou, alebo odovzdať osobe s oprávnením na nakladanie s odpadmi. Kód odpadu (obal): 150110, kategória „N“ – nebezpečný.“*

Správny orgán prvého stupňa vzal do úvahy pri určovaní výšky pokuty to, že zistené nedostatky boli administratívneho charakteru, takže konaním žalobcu neprišlo k priamemu poškodeniu životného prostredia. Ďalej žalovaným pri ukladaní pokuty bola zohľadnená skutočnosť, že žalobca vynaložil finančné prostriedky na úhradu príspevkov do RF, avšak v nesprávnych sumách a po zákonom stanovenej lehote. Preto odvolací orgán považuje výšku pokuty, uloženú pri spodnej hranici podľa § 78 ods. 1 zák. 223/2001 Z.z., s maximálnym rozmedzím do 200.000,- Sk, čo predstavuje 10% z možnej výšky pokuty, a podľa § 78 ods. 3 zák. 223/2001 Z.z. s maximálnym rozpätím do 5.000.000,- Sk, čo predstavuje 0,6% z maximálnej výšky pokuty, k prejednávanej veci za primeranú.

II.

Uvedené rozhodnutie žalovaného napadol žalobca na Krajskom súde v Nitre žalobou z 07. júla 2008.

Krajský súd ako súd prvého stupňa po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že žaloba nie je nedôvodná, a preto ju zamietol.

Predovšetkým ustálil žalobcovu povinnosť ako dovozcu mazacích a minerálnych olejov platiť príspevok do recyklačného fondu podľa § 42 ods. 8, resp. ods. 10 a § 41 zák. č. 223/2001 Z.z. Krajský súd vychádzajúc z kontextu a v súvislosti týchto dvoch zákonných ustanovení dospel k záveru, že dovozca má jednak stanovené v lehote, tzn. od dovezenia tovaru až po 30. deň nasledujúceho štvrtroka v uvedenej lehote zaplatiť príspevok do RF stanovený výpočtom v zmysle § 56 ods. 1 zák. č. 223/2001 Z.z., prípadne tento znížiť v zmysle § 56 ods. 3 cit. zákona podľa rozsahu jeho zhodnotenia, avšak len do času splnenia povinnosti na jeho zaplatenie v zákonom stanovenej lehote.

Podľa krajského súdu potom zákon rieši s prihliadnutím na dostatočne dlhú dobu jednak oprávnenie dovozcu znížiť si výšku príspevku, pričom toto zníženie je povinný dovozca realizovať do jeho splatnosti stanovenej zákonom a v prípade nedodržania tejto lehoty z dôvodov na strane dovozcu je mu daná možnosť vrátenia príspevku zaplateného celkom, prípadne z časti.

III.

Proti citovanému rozsudku krajského súdu podal včas žalobca prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie z 27. februára 2009 (č. l. 62), v ktorom nesúhlasil so závermi krajského súdu, lebo z ust. § 56 ods. 3 zák. č. 223/2001 Z.z. žiadna lehota pod sankciou zániku práva na zníženie, ktorú si z odôvodnenia žalovaného osvojil krajský súd, nevyplýva. Žalobca k tomuto ďalej uviedol, že prostredníctvom spoločnosti K. spol. s r.o. zhodnotil opotrebované oleje, a to vo výške 458.618,-Sk, a o toto zhodnotenie žalobca v roku 2005 znížil príspevok do RF. Preto sa žalobca oprávnene domnieva, že krajský súd v tomto prípade vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Vo vzťahu k porušeniu povinnosti, že žalobca nemal vypočítať a následne nezaplatiť príspevky do RF za kovové obaly a plasty, žalobca namietal, že správne orgány nevykonali žiadne dokazovanie na podporu tvrdenia, že kovové a plastové obaly, v ktorých dováža produkty, sú znečistené nevyužitými zvyškami nebezpečných chemických látok. Podľa

žalobcu sa žalovaný odvolával iba na jediný ním vykonaný dôkaz – internetovú stránku českej spoločnosti P., a.s., ktorej výrobky do Slovenskej republiky dováža, a to konkrétne na „Karty bezpečnostných údajov“.

Naopak žalobca tvrdí, že už v žalobe poukázal na to, že internetová stránka spoločnosti P., a.s. obsahuje viac než 200 produktov a tzv. Bezpečnostných listov k týmto produktom, pričom každý z produktov je pomenovaný názvom. Nie všetky produkty zverejnené na uvedenej stránke žalobca dováža a nie všetky produkty klasifikuje výrobca v zmysle českej odpadovej legislatívy ako látky nebezpečné. Ani prvostupňový správny orgán, ani odvolací orgán neskonštatovali, ktoré konkrétne produkty žalobca v kontrolovanom období na územie Slovenskej republiky doviezol a v akom množstve. Navyše žalobca upozornil v svojom odvolaní na to, že produkty dováža aj z Poľska.

Takisto žalobca uviedol, že Nariadenie ES č. 1907/2006 o registrácii, hodnotení, autorizácii a obmedzovaní chemikálií, na ktoré sa odvoláva žalovaný, bolo vydané 18.12.2006. pričom podľa jeho čl. 141 nadobúda účinnosť od 01.06.2007. Hlavy II., III. V., VI., VII., XI. a XII. sa uplatňujú od 01.06.2008 a hlava VII. nariadenia sa uplatňuje od 01.06.2009. Žalobca tiež zdôraznil, že kontrolovaným obdobím, na ktoré sa vzťahuje rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, bolo obdobie roka 2005, 2006, 1. až 3. kvartál roka 2007. Vzhľadom na uvedenú účinnosť nariadenia sa toto podľa žalobcu nemohlo aplikovať späťne na prevažnú časť kontrolovaného obdobia (teda na roky 2005, 2006, 1. - 2. kvartál roka 2007).

Takisto všetky bezpečnostné listy spoločnosti P., a. s., ktoré sú zverejnené na jej internetovej stránke, majú ako dátum vydania uvedený dátum 01.06.2007, teda na prevažnú časť kontrolovaného obdobia sa podľa žalobcu nevzťahovali a žalovaný ich nemohol použiť ako dôkaz, že v rokoch 2005, 2006 a prvých dvoch kvartáloch roka 2007 žalobca dovážali v kovových, resp. plastových obaloch nebezpečné chemické látky.

Súčasne žalobca upozornil na tú skutočnosť, že tak kovové ako aj plastové obaly, ako i látky, ktoré v kovových a plastových obaloch žalobca dováža, nie sú uvedené v zozname nebezpečných látok, ktoré výnos Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 2/2002 (zverejnený vo Vestníku Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky čiastka č. 1/2002)

v zmysle zákona č. 163/2001 Z.z. o chemických látkach a chemických prípravkoch vymenúva.

Takisto žalobca upozornil na tú skutočnosť, že v žalobe uviedol, že na neho sa vzťahuje povinnosť uvedená v § 8 ods. 2 zákona č. 529/2002 Z.z. o obaloch a túto žalobca splnil uzatvorením zmluvy s oprávnenou organizáciou E., a.s., prostredníctvom ktorej zabezpečuje zber a zhodnocovanie odpadov z obalov. Bez ohľadu na to, či kovové alebo plastové obaly sú alebo nie sú znečistené nevyužitými zvyškami nebezpečných chemických látok, je dovozca povinný platiť príspevok do RF, pokiaľ nezabezpečí zber odpadov z obalov, ich zhodnocovanie, alebo recykláciu prostredníctvom oprávnenej organizácie, čo žalobca zabezpečil v objeme 100% hmotnosti týchto obalov.

Navyše, časť v ktorej žalobca nezákonnosť výroku správneho rozhodnutia, že nevypočítal a nezaplatil príspevky do RF za kovové obaly a plasty, súd prvého stupňa podľa žalobcu opomenul.

Záverom žalovaný požiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil s tým, že napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie spolu s priznaním náhrady trov celého súdneho konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 20. marca 2009 (č. l. 71) vyslovil, že na svojom vyjadrení k žalobe, uvedenom v liste zn. 8660-34119/24/2008/Leg zo dňa 16. 10. 2008 trvá.

Predovšetkým s odkazom na § 56 ods. 4 zák. č. 223/2001 Z.z. žalovaný opätovne uviedol, že z uvedenej úpravy mu logicky vyplýva, že právo žalobcu na vrátenie už zaplateného príspevku do RF za rok 2004 zaniklo zo zákona ku dňu 31.03.2005, a preto z uvedeného dôvodu žalobca podľa žalovaného nemohol zaniknutý nárok započítať – odpočítať od povinnosti, ktorá mu vznikla v roku 2005.

K nevypočítaniu a nezaplateniu príspevkov do RF za kovové obaly a plasty, žalovaný uviedol, že obaly, ktoré vzniknú použitím predmetných výrobkov – bitúmenové tekuté izolačné zmesi, bitúmenové tmely a minerálne oleje – sú odpadmi z obalov, na ktoré sa vzťahujú povinnosti pri nakladaní s nebezpečnými odpadmi. Podporným dokladom tejto

zrejmej skutočnosti je podľa žalovaného práve „Karta bezpečnostných údajov“, vypracovaná výrobcom, ktorú žalovaný použil ako verejne prístupnú dokumentáciu na podporu svojho tvrdenia. Žalovaný najmä zdôraznil, že žalobca ani v priebehu kontroly, ani počas správneho konania nepredložil žiadne relevantné doklady, ktoré by vyvracali skutočnosť, že odpady z obalov, ktoré vzniknú po použití ním dovezených výrobkov, sa stali nebezpečnými obalmi.

Ustanovenie § 8 ods. 2 zákona č. 529/2002 Z.z. o obaloch sa podľa žalovaného vzťahuje len na obaly, ktoré nie sú znečistené. Podľa žalovaného uplatňovanie znižovania príspevkov do RF pre odpady z obalov znečistených zvyškami nebezpečných chemických látok je možné realizovať jednoznačne len v súlade s § 56 ods. 3 zák. č. 223/2001 Z.z., a to tak, že výrobca – dovozca preukáže, že sám, resp. prostredníctvom zmluvného partnera, ktorý má udelený súhlas na prevádzkovanie zariadenia na zhodnocovanie odpadov zhodnotil celý odpad, t. j. všetky obaly.

Záverom žalovaný navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou (účastníkom konania, právnym zástupcom účastníka konania) v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 3 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu

so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že základným právnym problémom, ktorý krajský súd riešil, bola nemožnosť žalobcu uplatniť si po uplynutí štvrtročnej zákonnej lehoty na zaplatenie príspevku do RF jeho zníženie v inom období, ktoré časovo nesúvisí so zhodnotením odpadov. Iným postupom by si žalobca svojvoľne uplatnil zníženie príspevkov do RF za uplynulé kalendárne štvrtroky z dôvodu, že zaplatil príspevky do RF a zhodnocovanie si s požiadavkou časovej súvislosti neuplatňoval včas. Preto sa Najvyšší súd s námietkou, že krajský súd v tomto prípade vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, nestotožnil.

Iba na okraj k tejto otázke Najvyšší súd dodáva, že poslaním zák. č. 223/2001 Z.z. je najmä v zmysle § 2 a § 3 cit. zákona vykonávať všetky vhodné aktivity a činnosti za účelom šetrenia prírodných zdrojov, čo možno najviac znižovať znečisťovanie životného prostredia, poprípade zvoliť vždy spôsob neohrozujúcim zdravie ľudí a nepoškodzujúcim životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom, ak nie je možný alebo účelný postup chrániaci životné prostredie o mnoho účelnejšie. A za týmto účelom (§ 55) bol vytvorený Recyklačný fond. Práve výrobca a dovozca sú motivovaní prostredníctvom sumy príspevku do RF na zhodnocovanie odpadov niektorou z činností zákonom uznanou. Práve zákonodarca neprejavil záujem na tom, aby sa počet nezhodnoteného odpadu zvyšoval, ale opačnou motiváciou dovozcov a výrobcov, tzn. aby v čase dovozu alebo výroby vecí sa súčasne snažili o čo kvantitatívne najvyšší objem zhodnotenia súčasného odpadu. Takto stanovená časová súvislosť bola žalovaným správne objasnená.

Vo vzťahu k námietke žalobcu, že správne orgány nevykonali žiadne dokazovanie na podporu tvrdenia, že kovové a plastové obaly, v ktorých dováža produkty, sú znečistené nevyužitými zvyškami nebezpečných chemických látok, si Najvyšší súd osvojil závery krajského súdu o výklade § 56 ods. 3 zák. č. 223/2001 Z.z. Takisto Najvyšší súd poukazuje na dôkaznú povinnosť (dôkazné bremeno) žalobcu vymedzenú v § 34 ods. 3 Správneho poriadku v spojení s § 74 ods. 1 zák. č. 223/2001 Z.z.

Podľa § 34 ods. 3 Správneho poriadku je účastník konania povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Na základe tohto ustanovenia bol žalobca ako účastník konania o správnom trestaní zaťažený dôkazným bremenom v nesúhlase s uložením pokuty, nakoľko z jeho argumentov jednoznačne vyplýva záver, že v čase konania o uložení pokuty mu bolo známe, že odovzdával použité obaly iným subjektom, a preto mohol preukázať, že tieto obaly už znečistené neboli. Toto však nevykonal a naopak svoju povinnosť chce preniesť na správny orgán. Z ust. § 34 ods. 3 Správneho poriadku však takáto povinnosť pre správny orgán nevyplýva, a preto Najvyšší súd vyhodnotil námietku žalobcu ako nedôvodnú.

K otázke nebezpečnosti látok a ich dokazovaniu cez internetovú stránku spoločnosti P., a.s. sa Najvyšší súd nebude vyjadrovať. Avšak je nutné si osvojiť právny záver žalovaného o výpovednej sile „Karty bezpečnostných údajov“ v súvislosti s ust. § 27 zák. č. 163/2001 Z.z.

Podľa § 27 zák. č. 163/2001 Z.z. dodávateľ látky alebo prípravku je povinný vypracovať kartu bezpečnostných údajov podľa osobitného predpisu a poskytnúť ju každému príjemcovi látky alebo prípravku a Národnému toxikologickému informačnému centru zriadenému podľa osobitného predpisu v štátnom jazyku.

Je potom vecou žalobcu, ako odberateľa látok od spoločnosti P., a.s., Č., aby predložením týchto kariet sa zbavil dôkazného bremena na preukázanie svojich tvrdení, že nešlo o nebezpečné látky v zmysle slovenskej, poprípade komunitárnej legislatívy. Skutočnosť, že žalovaný a pred ním prvostupňový správny orgán ochrany životného prostredia mali údajne vychádzať pri zisťovaní okruhu podkladov pre rozhodnutie z kariet bezpečnostných údajov platných od 01.06.2007 vydaných spoločnosťou P., a.s. podľa

Nariadenia ES č. 1907/2006 nie je zásadnou vadou s negatívnym vplyvom na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.), hoci žalobca na základe tejto námietky (viac ako 200 produktov a tzv. Bezpečnostných listov a tiež dovozy z Poľska) sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia. Naopak, ako už Najvyšší súd hore konštatoval, žalobca bol povinný predložiť karty bezpečnostných údajov platných pre čas dovozu predmetných látok (§ 4 ods. 1 v spojení s § 34 ods. 3 Správneho poriadku) a ak tak neučinil, právne dôsledky svojej dôkaznej pasivity nemôže preniesť na správny orgán.

Rovnako žalobca namietal to, že tak kovové ako aj plastové obaly, ako i látky, ktoré v kovových a plastových obaloch žalobca dováža, nie sú uvedené v zozname nebezpečných látok, ktoré výnos Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 2/2002 (zverejnený vo Vestníku Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky čiastka č. 1/2002) v zmysle zákona č. 163/2001 Z.z. o chemických látkach a chemických prípravkoch vymenúva. Avšak pre prejednávanú vec je právne oveľa významnejšia vyhláška Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 284/2001 Z.z. v platnom znení, ktorou sa ustanovuje Katalóg odpadov. Ta v prílohe č. 1 pod katalógové číslo 15 01 10 zaraďuje obaly obsahujúce zvyšky nebezpečných látok alebo kontaminované nebezpečnými látkami s katalógovým označením „N“. Otázkou nebezpečnej látky „N“ rieši príloha č. 4 vyhlášky nielen odkazom na text § 40 ods. 8 zák. č. 223/2001 Z.z. ale aj na samotný zák. č. 163/2001 Z.z.

Tiež žalobca upozornil na tú skutočnosť, že sa na neho má vzťahovať povinnosť uvedená v § 8 ods. 2 zák. č. 529/2002 Z.z. Najvyšší súd k tejto námietke uvádza, že ak žalobca tvrdí, že si túto povinnosť splnil uzatvorením zmluvy s oprávnenou organizáciou E., a.s., potom musí najskôr zdôvodniť svoje tvrdenie, že za tohto stavu sa na neho predmetné ustanovenie vzťahuje. Predovšetkým z ust. § 8 ods. 3 zák. č. 529/2002 Z.z. s prihliadnutím na účel zák. č. 223/2001 Z.z. a zák. č. 529/2002 Z.z. vyplýva, že povinnosť plnenia záväzných limitov sa na obaly znečistené nevyužitými zvyškami nebezpečných chemických látok a prípravkov nevzťahuje – vid' vymedzenie predmetu úpravy u zákona o obaloch formulácia „*podmienky ich používania ustanovené osobitnými predpismi (odkaz napríklad na zák. č. 163/2001 Z.z.) nie sú týmto zákonom dotknuté*“.

Podľa § 1 ods. 2 zák. č. 223/2001 Z.z. tento zákon upravuje pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí, práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri predchádzaní vzniku

odpadov a pri nakladaní s odpadmi, zodpovednosť za porušenie povinností na úseku odpadového hospodárstva a zriadenie Recyklačného fondu.

Podľa § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 529/2002 Z.z. sa tento zákon vzťahuje na všetky druhy obalov, ktoré sa uvádzajú na trh a do obehu v Slovenskej republike, a na odpady z týchto obalov bez ohľadu na miesto ich vzniku, používanie a na použitý materiál; avšak požiadavky na vlastnosti obalov a obalových materiálov a na podmienky ich používania ustanovené osobitnými predpismi (odkaz napríklad na zák. č. 163/2001 Z.z.) nie sú týmto zákonom dotknuté.

Podľa § 8 ods. 2 zák. č. 529/2002 Z.z. povinná osoba zabezpečí zber odpadov z obalov a ich zhodnocovanie alebo recykláciu minimálne v rozsahu záväzných limitov ustanovených v nariadení vlády Slovenskej republiky podľa odseku 1; túto povinnosť môže zabezpečiť aj s pomocou oprávnenej organizácie založenej povinnými osobami (ďalej len "oprávnená organizácia"), pričom zodpovednosť povinnej osoby za splnenie záväzných limitov zostáva zachovaná. Táto povinnosť sa nevzťahuje na opakovane použiteľné obaly.

Už v predchádzajúcich častiach odôvodnenia Najvyšší súd vyzdvihol otázku dôkazného bremena žalobcu pri jeho tvrdeniach, že obaly ním dovážaných látok nie je nutné označiť za odpady z kovových a plastových obalov, ktoré sú slovenským právom klasifikované ako nebezpečné odpady. Iba, ak by žalobca preukázal, že uvedené obaly nespádajú pod definíciu kat. č. 15 01 10, potom by sa mohol odvolávať na splnenie svojej povinnosti v zmysle hore cit. ustanovenia § 8 ods. 2 zák. č. 529/2002 Z.z. Takýmto smerom však žalobca neprispel k dokazovaniu s právneho orgánu. Preto ani správny orgán nepochybil, ak túto námietku žalobcu neuznal ako oprávnenú.

K námietke žalobcu, že súd prvého stupňa opomenul tú časť argumentov žalobcu, v ktorej spochybňuje nezákonnosť výroku správneho rozhodnutia, že žalobca nevypočítal a nezaplatil príspevky do RF za kovové obaly a plasty, Najvyšší súd odkazuje na pozíciu odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Z tohto ustanovenia ako aj z nevyhnutnosti primárne skúmať podľa ust. § 220 O.s.p. splnenie podmienok na potvrdenie napadnutého rozsudku pre odvolací súd vyplýva, že má zákonom aprobovanú právomoc v prípade vecne správneho výroku jeho odôvodnenie krajským súdom v opomenutých častiach doplniť.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (povinnosť plniť záväzky v odpadovom hospodárstve vyplýva z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností ako aj s prihliadnutím na rozsah námietok žalobcu Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na úplnú náhradu trov tohto konania nevzniklo.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 27. apríla 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová